

El laboratori pitiús

Joan Marí

"Passar per damunt de la lògica dels partits polítics, sobretot quan es parla de forces nacionalistes d'esquerres o d'esquerres d'àmbit estatal, demana un plus de sentit comú que gairebé mai no es dona. Però vés per on que a Eivissa i Formentera el sentit comú s'ha imposat."

Autogovern, defensa del medi i defensa de l'estat del benestar. Al voltant d'aquests tres grans eixos s'ha produït el primer miracle polític als Països Catalans: l'agrupació d'electors Eivissa i Formentera al Senat. O el que és el mateix, una candidatura unitària al Senat formada per cinc forces polítiques amb el clar objectiu de disputar l'únic senador en joc a les Illes Pitiüses, fins ara sempre en mans del Partit Popular (PP). Que el PSIB, ERC, ENE (Entesa Nacionalista i Ecologista d'Eivissa), EUPV i Els Verds (que disposen de l'únic diputat autonòmic verd a tot l'estat) s'hagin ajuntat atrets per la possibilitat real de "robar-li" el senador al PP és una operació de pragmatisme polític força lloable.

En el gràfic que acompanya aquest text hi trobareu la raó bàsica que ha acabat en un programa de mínims només factible fins avui, segons que demostren les últimes escomeses electorals, allà on el PP governa fa anys. En les eleccions legislatives del 93 la suma dels vots a les Pitiüses dels cinc partits esmentats supera les del PP tant si parlem del Senat com si ho fem del Congrés. Al Senat, depassa en 1.676 vots els obtinguts pels populars, i al Congrés ho fa en 1.336 vots.

Passar per damunt de la lògica dels partits polítics, sobretot quan es parla de forces nacionalistes d'esquerres o d'esquerres d'àmbit estatal, demana un plus de sentit comú que gairebé mai no es dona. Però vés per on que a Eivissa i Formentera el sentit comú s'ha imposat i allò que no ha estat possible al Principat de Catalunya ni al País Valencià, malgrat les propostes fetes en aquest sentit, respectivament, per personalitats rellevants de l'esquerra progressista i per la UPV, és factible al mateix feu del dirigent popular Abel Matutes. I aquesta dada no és casual. De la mateixa manera que al País Valencià no han estat possibles pactes electorals d'esquerra ni abans ni després de les eleccions autonòmiques del passat 28-M, malgrat l'estrepitosa arribada de la dreta valenciana al poder que n'ha descavalcat els socialistes, a Galícia, un altre feu del PP, amb Manuel Fra-

ga al capdavant, sí que han estat possibles pactes d'esquerres. Recordem que un pacte electoral entre el BNG (Bloque Nacionalista Galego) i el PSG va desallotjar el PP de cinquanta ajuntaments gallecs.

A Eivissa i Formentera, la poca implantació de les forces nacionalistes, d'un costat, i alguns precedents recents, de l'altre, han fet possible la doble carambola: l'agrupació d'electors i la col·locació d'una candidata progressista i independent, l'eivissenca Pilar Costa, al capdavant de la llista. Certament, hi han pesat força els acostaments produïts en els últims mesos entre gairebé totes aquestes forces polítiques, que han propiciat una cul-

tura de pacte que, sens dubte, hauria d'enriquir el panorama polític balear, i per extensió valenciana i principatí. D'un costat, tenim un PSOE que ha renunciat a les sigles i una EU que ha imposat intel·ligentment el seu criteri per damunt de la voluntat de Mallorca. I de l'altre, els esmentats atansaments -reeixits

que han anat abonant el terreny cap a la plataforma Eivissa i Formentera al Senat. En aquest sentit, ENE i ERC van acudir a les últimes eleccions europees juntes, per tant, estaven acostumades a cedir per guanyar. Això quant a precedents d'aproximació reeixits. Quant als frustrats, endarrere resten els contactes fets entre ENE, ERC i EU de cara a un possible pacte per acudir junts a les eleccions autonòmiques i municipals del 28-M. Converses que, tot i acabar amb un no, ja les havien estrenat en el costum de xerrar.

Pactar és, per definició, restar primer per sumar després. Superada la fase dels dogmes de fe i de la inútil pràctica de protecció de la totalitat dels programes electorals i ficats de ple en l'optimització d'esforços per la suma de mínims, a les forces progressistes i nacionalistes de les Pitiüses només els queda activar tots els ressorts de poder al seu abast. I una vegada descobert que el pragmatisme no contamina l'ànima, només els cal una mica de sort. Ah! i la possibilitat de patentar la idea a preu de cost.

ORIOL MARTÍ

Eleccions legislatives 1993, Eivissa i Formentera

	PP	PSOE	ERC	ENE	EV	Els Verds
CONGRÉS						
Formentera	1.047	1.138	52	13	87	42
Eivissa	17.536	14.878	178	413	2.029	1.091
Totals	18.587	16.016	230	426	2.116	1.133
SENAT						
Formentera	1.008	1.067	60	20	79	66
Eivissa	16.947	14.034	239	528	1.773	1.765
Totals	17.955	15.101	299	548	1.852	1.831

Les dades corresponen al nombre de vots